Dosarul nr.2-13815/2025

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

03 iulie 2026

mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul - Nadejda Mazur
Grefier - Inga Cucuetu
Cu participarea
Avocatului: - Igor Gheorghița
examinând în şedinţă publică pricina civilă la cererea

Pantea Evelina către Pantea Daniel privind încasarea pensiei d e întreținere a copilului minor și a cheltuielilor de judecată,

C O N S T A T Ă :

La 24 iunie 2025, Pantea Evelina a înaintat o cerere de chemare în judecată (repartizată spre examinare judecătorului Judecătoriei Chişinău, sediul Centru - Mazur Nadejda la data de 25 februarie 2026, în mod aleatoriu conform art.6/1 alin.(1) al Legii nr. 514 din 06.07.1995 privind organizarea judecătorească) către Pantea Daniel privind încasarea pensiei d e întreținere a copilului minor și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 30 mai 2019 , între ea și pârâtul Pantea Daniel a fost încheiată căsătoria, fapt înregistrat în actul de stare civilă nr. 303. Din căsătoria părților, la 23 septembrie 2020, s-a născut copilul minor Pantea Casandra. Ulterior, din cauza neînțelegerilor apărute între soți, aceștia au decis de comun acord desfacerea căsătoriei prin procedură notarială. La 31 iulie 2023 căsătoria dintre Pantea Evelina și Pantea Daniel a fost desfăcută, fapt înscris în actul de divorț nr. 929 din 04 august 2023 al Serviciului de Stare Civilă Centru, mun. Chișinău.

Reclamanta a mai indicat că, la aceeași dată, 31 iulie 2023, între părți a fost încheiat Contractul privind plata pensiei de întreținere și stabilirea domiciliului copilului, prin care părțile au convenit asupra obligației pârâtului de a achita pensie de întreținere pentru copilul minor până la atingerea majoratului acestuia.

Conform susținerilor reclamantei, prin contractul menționat cuantumul pensiei de întreținere a fost stabilit în mărime de 25% din salariu și alte venituri ale pârâtului, iar domiciliul copilului minor a fost stabilit împreună cu mama sa, Pantea Evelina, pe teritoriul Republicii Moldova.

Reclamanta a susținut că, deși prin contract pârâtul și-a asumat obligația de plată a pensiei de întreținere, acesta nu și-ar fi executat în mod corespunzător obligația asumată, achitând doar anumite sume ocazionale, fără a asigura în mod constant și suficient întreținerea copilului minor.

Potrivit reclamantei, de la data încheierii contractului și până la momentul adresării în instanța de judecată, aceasta a suportat în principal cheltuielile necesare pentru întreținerea, creșterea și educarea copilului minor, inclusiv cheltuielile pentru alimentație, îmbrăcăminte, locuință, educație, sănătate, transport și alte necesități curente.

Pantea Evelina a mai indicat că nu cunoaște cu exactitate cuantumul salariului și al celorlalte venituri realizate de pârât, însă acesta este angajat oficial în câmpul muncii, motiv pentru care a solicitat stabilirea pensiei de întreținere în cota prevăzută de lege, respectiv 1/4 din salariul și din celelalte venituri ale pârâtului.

În vederea soluționării amiabile a litigiului, reclamanta a invocat prevederile pct. 5.3 din Contractul privind plata pensiei de întreținere și stabilirea domiciliului copilului, conform cărora, în cazul apariției unui conflict între părți, partea care consideră că i-au fost lezate drepturile urmează să notifice cealaltă parte, iar aceasta trebuie să prezinte un răspuns în termen de 20 de zile calendaristice de la recepționarea notificării, în caz contrar procedura amiabilă considerându-se eșuată.

Reclamanta a susținut că a respectat procedura prealabilă prevăzută de contract, menționând că, la 06 februarie 2025, a expediat pârâtului, la adresa de domiciliu din mun. Chișinău, str. Alba Iulia nr. 113, ap. 57, o somație prin intermediul Î.S. „Poșta Moldovei", scrisoarea fiind identificată prin nr. DS8001814975AR, care a fost restituită ca nereclamată. La 11 februarie 2025, somația a fost expediată la adresele electronice cunoscute ale pârâtului. Ulterior, la 12 februarie 2025, o altă notificare a fost expediată la adresa locului de muncă al pârâtului din mun. Chișinău, str. 31 August 1989 nr. 82, prin intermediul Î.S. „Poșta Moldovei", corespondența fiind recepționată la data de 13 februarie 2025, potrivit avizului de recepție nr. DS8001815031AR.

În susținerea acțiunii, reclamanta a invocat principiul interesului superior al copilului, consacrat de Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, de Constituția Republicii Moldova și de legislația națională în domeniul protecției drepturilor copilului.

În acest sens, reclamanta a făcut trimitere la prevederile art. 3, art. 18 și art. 27 din Convenția cu privire la drepturile copilului, susținând că ambii părinți poartă o responsabilitate comună pentru creșterea și dezvoltarea copilului și că obligația de întreținere trebuie exercitată în funcție de interesul superior al copilului.

De asemenea, reclamanta a invocat prevederile art. 48 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, potrivit cărora părinții au dreptul și îndatorirea de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor.

În planul legislației familiale naționale, reclamanta și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 58 alin. (1), art. 74 alin. (1) și art. 75 alin. (1) și (2) din Codul familiei, susținând că ambii părinți au drepturi și obligații egale față de copii, iar părinții sunt obligați să-și întrețină copiii minori.

Reclamanta a susținut că, în cazul unui singur copil minor, art. 75 alin. (1) din Codul familiei stabilește drept regulă generală încasarea pensiei de întreținere în cuantum de **1**/4 din salariul și/sau din alte venituri ale părintelui, iar circumstanțele cauzei nu justifică diminuarea acestei cote.

În argumentarea cererii, reclamanta a făcut referire și la jurisprudența Curții Supreme de Justiție, invocând, în special, cauza civilă nr. 2ra-850/18 din 30 mai 2018 și

cauza nr. 2ra-1610/2021 din 03 noiembrie 2021, prin care s-ar fi reținut că minimul de existență reprezintă doar un reper pentru aprecierea necesităților copilului și că întreținerea copilului nu poate fi redusă la asigurarea unui nivel minim de existență.

Totodată, reclamanta a invocat jurisprudența instanțelor naționale referitoare la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere, inclusiv Decizia Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2023, pronunțată în cauza civilă nr. 23-4247/22, rămasă irevocabilă prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 15 noiembrie 2023, dosar nr. 2ra-918/23.

În susținerea poziției sale, reclamanta a invocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la protecția vieții de familie și interesul superior al copilului, făcând trimitere, între altele, la cauzele Maumousseau și Washington împotriva Franței, Neulinger și Shuruk împotriva Elveției, X împotriva Letoniei și Anagnostakis împotriva Greciei.

Reclamanta a invocat, de asemenea, prevederile Legii nr. 370/2023 privind drepturile copilului, susținând că dreptul copilului la un nivel de trai adecvat și responsabilitatea comună a părinților impun participarea efectivă a ambilor părinți la întreținerea și dezvoltarea copilului.

În ceea ce privește aspectele procedurale, reclamanta a invocat prevederile art. 38 alin. (1) din Codul de procedură civilă, susținând competența Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, în raport cu domiciliul pârâtului.

În acest sens, reclamanta a făcut referire la răspunsul Agenției Servicii Publice nr. 02-215299 din 16 octombrie 2024, potrivit căruia pârâtul Pantea Daniel, născut la 03 iulie 1992, este înregistrat cu domiciliul în mun. Chișinău, str. Alba Iulia nr. 113, ap. 57.

Cu privire la cheltuielile de judecată, reclamanta a invocat prevederile art. 82, art. 83, art. 85, art. 90 lit. i) și art. 96 din Codul de procedură civilă, precum și prevederile Legii taxei de stat nr. 213/2023.

Reclamanta a solicitat aplicarea dispozițiilor legale privind scutirea de la plata taxei de stat în acțiunile privind încasarea pensiei de întreținere și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în măsura în care acestea sunt reale, necesare și rezonabile.

În consecință, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta Pantea Evelina a solicitat: admiterea cererii de chemare în judecată; încasarea de la pârâtul Pantea Daniel, în beneficiul reclamantei Pantea Evelina, a pensiei pentru întreținerea copilului minor Pantea Casandra, în cuantum de 1/4 din salariul și din celelalte venituri ale pârâtului, începând cu data adresării în instanța de judecată și până la atingerea majoratului de către copil; încasarea de la pârâtul Pantea Daniel, în beneficiul reclamantei Pantea Evelina, a cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu examinarea cauzei, inclusiv a cheltuielilor pentru asistență juridică.

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantei Pantea Evelina - avocatul Gheorghița Igor a susținut acțiunea și a solicitat admiterea acțiunii din motivele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată.

În ședința de judecată, pârâtul Pantea Daniel a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulate de reclamanta Pantea Evelina privind încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor Pantea Casandra, ca neîntemeiată.

În motivarea poziției sale procesuale, pârâtul a arătat că nu contestă obligația legală și morală de a contribui la întreținerea copilului minor Pantea Casandra, născută la 23 septembrie 2020, și nici calitatea sa de părinte al acesteia. Susținut însă că obligația sa de întreținere este deja reglementată prin contractul privind plata pensiei de întreținere și stabilirea domiciliului copilului minor, încheiat între părți și autentificat notarial la 31 iulie 2023.

Potrivit susținerilor pârâtului, prin contractul menționat părțile au stabilit cuantumul pensiei de întreținere în mărime de 25% din salariul și alte venituri ale acestuia, cu achitarea lunară, până la data de 10 a fiecărei luni, prin transfer bancar în contul indicat de creditor. Pârâtul a invocat faptul că acest cuantum coincide cu cel solicitat de reclamantă prin cererea de chemare în judecată, respectiv 1/4 din salariul și alte venituri ale acestuia.

Pârâtul a mai arătat că, prin același contract, domiciliul copilului minor a fost stabilit împreună cu mama, în Republica Moldova, împrejurare pe care acesta nu o contestă.

În continuare, pârâtul a susținut că respectivul contract nu a fost declarat nul, modificat prin acordul părților, reziliat sau desființat printr-o hotărâre judecătorească și, prin urmare, continuă să producă efecte juridice între părți. În opinia acestuia, în condițiile existenței unui contract valabil care reglementează deja obligația de întreținere a copilului minor în același cuantum solicitat prin acțiune, nu se justifică instituirea prin hotărâre judecătorească a unei obligații identice.

Pârâtul a contestat, de asemenea, afirmațiile reclamantei referitoare la pretinsa eschivare de la plata pensiei de întreținere, susținând că a efectuat plăți în executarea obligației contractuale. În acest sens, a indicat că la materialele cauzei au fost prezentate extrase bancare și ordine de plată, prin care, în opinia sa, se confirmă executarea obligațiilor asumate prin contract.

Totodată, pârâtul a invocat lipsa unui calcul concret al pretinsei restanțe la plata pensiei de întreținere, menționând că reclamanta nu ar fi individualizat perioadele pentru care pretinde neexecutarea obligației, cuantumul lunar datorat, suma totală pretins restantă și modul de calcul al acesteia. În acest context, pârâtul a susținut că nu a fost demonstrată existența unei restanțe certe, lichide și exigibile.

Referitor la notificarea transmisă acestuia de către reclamantă, pârâtul a susținut că aceasta nu poate avea ca efect desființarea unilaterală a contractului privind plata pensiei de întreținere, în lipsa acordului părților sau a unei hotărâri judecătorești, iar eventuala neexecutare ori executare necorespunzătoare a obligațiilor contractuale urma să fie soluționată potrivit mecanismelor prevăzute de lege pentru modificarea, rezilierea sau executarea contractului.

Pârâtul a făcut referire la dispozițiile Codului familiei referitoare la încheierea, executarea, modificarea și rezilierea contractului privind plata pensiei de întreținere, precum și la principiul forței obligatorii a contractului. De asemenea, acesta a invocat Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 4 din 15 aprilie 2013 privind practica judiciară în cauzele referitoare la pensia de întreținere și cauza nr. 2ra-639/21 din 12 mai 2021 a Curții Supreme de Justiție, în susținerea argumentului că, în cazul existenței unei

obligații de întreținere deja stabilite, modificarea acesteia urmează a fi solicitată printr-un remediu juridic corespunzător și nu prin instituirea unei obligații identice.

Pârâtul a mai susținut că admiterea acțiunii în forma formulată de reclamantă ar conduce la existența concomitentă a două temeiuri juridice pentru aceeași obligație de întreținere, cu riscul unor executări paralele sau al unei duble executări.

Cu privire la suma de 1.500 lei invocată de reclamantă, pârâtul a arătat că aceasta nu ar fi individualizată suficient sub aspectul perioadei și al modului de calcul și, în lipsa raportării la veniturile sale concrete și la plățile efectuate, nu poate constitui, în opinia sa, temei pentru constatarea unei restanțe la plata pensiei de întreținere.

Referitor la cheltuielile de judecată, pârâtul a solicitat respingerea pretențiilor reclamantei, inclusiv a celor privind cheltuielile de asistență juridică, susținând că acțiunea a fost inițiată în condițiile în care obligația de întreținere era deja reglementată prin contractul autentic notarial și că nu a fost demonstrată neexecutarea obligației de către acesta.

În concluzie, pârâtul Pantea Daniel a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată formulate de Pantea Evelina privind încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor, ca neîntemeiată, constatarea faptului că obligația de întreținere este deja reglementată prin contractul autentic notarial din 31 iulie 2023, precum și respingerea cererii privind compensarea cheltuielilor de judecată și a cheltuielilor de asistență juridică.

Aprecierea instanței

Audiind participanții la proces, verificând legalitatea şi temeinicia cerințelor reclamantului, studiind materialele cauzei, instanța de judecată ajunge la convingerea că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 5 CPC orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.

Instanţa judecătorească soluţionează pricinile civile în temeiul Constituţiei Republicii Moldova, al tratatelor internaţionale la care Republica Moldova este parte, al legilor constituţionale, organice şi ordinare, al hotărîrilor Parlamentului, al actelor normative ale Preşedintelui Republicii Moldova, al ordonanţelor şi hotărîrilor Guvernului, al actelor normative ale ministerelor, ale altor autorităţi administrative centrale şi ale autorităţilor administraţiei publice locale. În cazurile prevăzute de lege, instanţa aplică uzanţele dacă nu contravin ordinii publice şi bunelor moravuri (art.12 CPC).

Potrivit art. 26 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, procesele civile se desfăşoară pe principiul contradictorialităţii şi egalităţii părţilor în drepturile procedurale. Contradictorialitatea presupune organizarea procesului astfel încît părţile şi ceilalţi participanţi la proces să aibă posibilitatea de a-şi formula, argumenta şi dovedi poziţia în proces, de a alege modalităţile şi mijloacele susţinerii ei de sine stătător şi independent de instanţă, de alte organe şi persoane, de a-şi expune opinia asupra oricărei probleme de fapt şi de drept care are legătură cu cauza dată judecăţii şi de a-şi expune punctul de vedere asupra iniţiativelor instanţei.

În conformitate cu art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședința de judecată s-a stabilit că, la data de 30 mai 2019, între Pantea Evelina și Pantea Daniel a fost încheiată căsătoria, fapt confirmat prin actul de stare civilă nr. 303 din aceeași dată. Din căsătorie la data de 23 septembrie 2020 s-a născut copilul minor Pantea Casandra(f.d.15).

Ulterior, la data de 31 iulie 2023, prin acordul ambelor părți, căsătoria a fost desfăcută pe cale notarială, fapt consemnat în actul de divorț nr. 929 din 04 august 2023 al Serviciului de Stare Civilă Centru, mun. Chișinău(f.d.14).

Concomitent cu desfacerea căsătoriei, între Pantea Evelina și Pantea Daniel a fost încheiat Contractul privind plata pensiei de întreținere și stabilirea domiciliului copilului, autentificat notarial la data de 31 iulie 2023(f.d.17-21).

Potrivit clauzelor contractuale- pct. 2.3, pârâtul Pantea Daniel și-a asumat obligația de a achita în beneficiul copilului minor Pantea Casandra pensie de întreținere până la atingerea majoratului, în cuantum de 25% din salariul și celelalte venituri ale acestuia, plata urmând a fi efectuată lunar, până la data de 10 a fiecărei luni, prin transfer bancar în contul indicat de creditor.

Totodată, prin același contract, părțile au stabilit domiciliul copilului minor împreună cu mama acestuia, Pantea Evelina, pe teritoriul Republicii Moldova(pct. 2.4).

Instanța constată că existența și conținutul contractului nominalizat nu sunt contestate de părți. Mai mult, însăși reclamanta, în motivarea cererii de chemare în judecată, recunoaște faptul încheierii acestuia și indică expres că prin contract pârâtul și-a asumat obligația de plată a pensiei de întreținere în cuantum de 25% din salariul și alte venituri.

Prin urmare, instanța reține că între părți există o obligație juridică de întreținere a copilului minor, aceasta fiind stabilită nu doar în temeiul legii, ci și concretizată prin acordul părților, materializat în contractul autentic notarial din 31 iulie 2023.

În conformitate cu art. 74 alin. (1) din Codul familiei, părinții sunt obligați să-și întrețină copiii minori. În cazul în care părinții nu au un contract privind plata pensiei de întreținere, aceasta se încasează pe cale judecătorească, potrivit prevederilor legale.

Totodată, potrivit art. 92 din Codul familiei, cuantumul pensiei de întreținere, modul de plată și alte condiții privind întreținerea copilului pot fi stabilite prin contractul privind plata pensiei de întreținere.

Instanța reține că, potrivit reglementărilor Codului familiei, contractul privind plata pensiei de întreținere constituie un mijloc juridic prin care părinții pot conveni asupra modului de executare a obligației de întreținere, iar existența unui asemenea contract este relevantă pentru determinarea temeiului juridic și a modului de realizare a obligației de întreținere.

În speță, părțile au convenit expres asupra cuantumului pensiei de întreținere, stabilind cota de 25% din salariul și celelalte venituri ale pârâtului. Această cotă este

identică, sub aspect matematic, cu cota de ¼, solicitată de reclamantă prin prezenta acțiune.

Astfel, instanța constată că pretenția principală formulată de reclamantă nu urmărește stabilirea unei obligații de întreținere inexistente, ci instituirea pe cale judiciară a unei obligații care există deja în temeiul contractului autentic încheiat între părți.

Or, în condițiile în care părțile au reglementat deja prin contract cuantumul, modalitatea, termenul și durata obligației de întreținere, instanța nu poate ignora existența acestui act juridic și nu poate dispune, în lipsa unui temei juridic distinct, instituirea unei obligații identice prin hotărâre judecătorească.

Punctul 5.4 din contract indică că, în caz de modificare esențială a situației materiale sau familiale a părților , dacă acestea nu pot ajunge la o înțelegere referitoare la modificarea sau rezoluțiunea contractului privind plata pensiei de întreținere, partea interesată poate porni în instanța judecătorească o acțiune privind modificarea sau rezilierea acestuia.. Instanța judecătorească soluționează litigiul ținînd cont de starea materială și familială a părților, de alte circumstanțe importante.

Potrivit principiului forței obligatorii a contractului, consacrat de legislația civilă, contractul legal încheiat produce efecte obligatorii pentru părți și trebuie executat cu bună-credință. În acest sens, existența unui contract valabil reprezintă temeiul juridic nemijlocit al executării obligațiilor asumate de părți.

Reclamanta nu a prezentat careva probe, ce ar atesta faptul că a pornit în instanța judecătorească o acțiune privind modificarea sau rezilierea contractului vizat, după cum se indică concret în clauzele contractuale negociate de către ambele părți.

Simpla trimitere în adresa pîrîtului a notificării privind rezilierea unilaterală a contractului privind plata pensiei de întreținere și stabilire a domiciliului(f.d.23-31), nu atestă faptul rezilierii contractului, dat fiind faptul că clauzele de reziliere, care prevăd modalitatea d e reziliere, sînt direct stipulate în contract și procedura urmează a fi executată întocmai.

Instanța constată că, la materialele cauzei, nu au fost prezentate probe care să confirme că respectivul contract din 31 iulie 2023 ar fi fost declarat nul, anulat sau desființat și nici că acesta ar fi fost modificat ori reziliat printr-un acord al părților sau printr-o hotărâre judecătorească.

De asemenea, reclamanta nu a formulat prezenta acțiune ca una privind nulitatea, modificarea sau rezilierea contractului și nu a solicitat instanței desființarea acestuia. Obiectul acțiunii îl constituie încasarea pensiei de întreținere în cuantum de 1/4 din salariul și celelalte venituri ale pârâtului, începând cu data adresării în instanță și până la atingerea majoratului copilului.

Obiectul contractului vizat î-l constituie stabilirea, mărimea, condițiile și modul d e plată a pensiei d e întreținere pentru copilul minor de la pîrît, stabilit în mărime de 25% don salariu și/sau alte venituri, ceea ce constituie aceiași ¼ cotă-parte din salariu.

După cum s-a stabilit în ședința de judecată, pîrîtul execută întocmai condițiile contractuale.

Așa, din ordinul Ministerului Justiției nr. 261-p din 30.06.2023, salariul de bază al pîrîtului D.Pantea este stabilit în sumă de 25860 lei (f.d.46).

25% sau ¼ cotă-parte din suma dată constituie 6465 lei per lună(25860 lei:4).

Din informația de la MAIB rezultă că, începînd cu data de 08.08.2023 Pantea Daniel achită lunar aceste sume (f.d. 40-43, 119-126, 181, 207, 224,225).

Prin urmare, instanța apreciază că, atât timp cât contractul autentic din 31 iulie 2023 continuă să producă efecte juridice, obligația de întreținere stabilită prin acesta nu poate fi considerată inexistentă și nici nu poate fi dublată prin instituirea unei obligații judiciare identice, în lipsa unor circumstanțe juridice care să justifice înlăturarea efectelor contractului.

Instanța reține, de asemenea, că însăși formularea pretenției reclamantei confirmă identitatea substanțială dintre obligația contractuală și cea solicitată pe cale judiciară, întrucât atât contractul, cât și cererea de chemare în judecată prevăd plata unei cote de 25%, respectiv 1/4, din salariul și celelalte venituri ale pârâtului.

În ceea ce privește susținerea reclamantei potrivit căreia pârâtul nu și-ar fi executat corespunzător obligația contractuală, instanța constată că această afirmație urmează a fi analizată prin prisma probelor administrate în cauză și a obiectului concret al acțiunii.

Instanța reține că reclamanta nu a solicitat prin prezenta acțiune încasarea unei sume determinate cu titlu de restanță la plata pensiei de întreținere și nu a prezentat un calcul detaliat al pretinsei datorii, cu indicarea perioadei, a veniturilor pârâtului, a cuantumului datorat pentru fiecare lună și a sumelor efectiv achitate.

Deși reclamanta a susținut că pârâtul ar fi achitat doar anumite sume ocazionale, această susținere, prin ea însăși, nu este suficientă pentru a demonstra existența unei obligații restante în cuantumul solicitat prin acțiune. Nu au fost prezentate probe, ce ar atesta modificarea esențială a situației materiale sau familiale a părților în comparație cu ziua încheierii contractului, pentru a exista temei legal d e reziliere a contractului.

Or, în conformitate cu principiile generale ale probațiunii în procesul civil, partea care invocă anumite circumstanțe de fapt trebuie să le dovedească prin probe pertinente, concludente și admisibile.

Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel.

În același timp, potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența circumstanțelor importante pentru soluționarea justă a cazului.

Prin urmare, simpla afirmație privind executarea necorespunzătoare a obligației de întreținere nu poate substitui necesitatea demonstrării concrete a neexecutării și a cuantumului eventualei restanțe.

Instanța mai reține că pârâtul a contestat existența unei eschivări de la plata pensiei de întreținere și a prezentat probe privind efectuarea plăților în temeiul contractului, inclusiv extrase bancare și ordine de plată.

Respectiv, în condițiile în care pârâtul a prezentat probe privind executarea obligației asumate, iar reclamanta nu a individualizat și nu a demonstrat printr-un calcul concret cuantumul eventualei diferențe neachitate, instanța nu poate reține, în lipsa altor probe concludente, existența unei neexecutări care să justifice admiterea acțiunii în forma formulată.

Instanța apreciază că, în eventualitatea existenței unor diferențe între cuantumul pensiei datorate conform contractului și sumele achitate efectiv, acestea constituie o chestiune privind executarea obligației contractuale existente și nu justifică, prin ele însele, instituirea unei noi obligații juridice identice.

În acest context, instanța reține că eventualele pretenții privind executarea contractului, calcularea unei eventuale restanțe sau obligarea debitorului la achitarea sumelor neachitate urmează a fi formulate și soluționate prin mecanismele juridice corespunzătoare executării obligației deja asumate.

În ceea ce privește notificarea expediată de reclamantă pârâtului, instanța constată că aceasta a fost transmisă în contextul clauzei contractuale privind soluționarea amiabilă a eventualelor litigii dintre părți.

Faptul că reclamanta a expediat somații la adresa de domiciliu, la adresele electronice cunoscute și la locul de muncă al pârâtului demonstrează realizarea unor demersuri prealabile de comunicare, însă notificarea, prin ea însăși, nu modifică obiectul contractului și nu transformă obligația contractuală existentă într-o obligație juridică nouă.

De asemenea, recepționarea sau nerecepționarea corespondenței nu este de natură să desființeze de drept contractul autentic și nici nu poate constitui temei suficient pentru instituirea unei obligații identice printr-o nouă hotărâre judecătorească.

În cazul în care reclamanta considera că pârâtul nu își execută obligațiile asumate prin contract sau că circumstanțele existente justifică modificarea ori încetarea raportului contractual, aceasta avea posibilitatea de a utiliza remediul juridic corespunzător prevăzut de legislația civilă și familială, inclusiv și prin depunerea cererii și contractului în contabilitate la locul d e muncă al debitorului pentru executare.

Or, în prezenta cauză, reclamanta nu a solicitat modificarea cuantumului stabilit prin contract, nu a solicitat rezilierea acestuia și nici declararea nulității ori desființarea sa.

Prin urmare, instanța constată că pretenția reclamantei, astfel cum a fost formulată, nu este aptă să conducă la înlăturarea efectelor contractului autentic încheiat între părți.

Instanța nu poate reține nici argumentul potrivit căruia simpla invocare a interesului superior al copilului ar impune admiterea acțiunii în forma formulată.

Desigur, interesul superior al copilului constituie un principiu fundamental al dreptului familiei și urmează a fi avut în vedere la soluționarea oricărui litigiu care privește drepturile și interesele copilului minor.

Totodată, obligația părinților de a asigura întreținerea copiilor minori rezultă din lege, iar stabilirea unui cuantum al pensiei de întreținere trebuie să urmărească asigurarea necesităților copilului, în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

Însă aplicarea principiului interesului superior al copilului nu poate conduce la ignorarea unui contract valabil încheiat între părinți, prin care aceștia au stabilit deja cuantumul și modalitatea de executare a obligației de întreținere, atât timp cât nu s-a constatat nevalabilitatea, modificarea sau încetarea acestuia.

Instanța reține că stabilirea prin hotărâre judecătorească a aceleiași obligații, în același cuantum, nu ar majora efectiv nivelul de protecție materială a copilului, ci ar conduce la existența concomitentă a două temeiuri juridice pentru aceeași prestație.

În aceste condiții, admiterea acțiunii ar putea genera incertitudine cu privire la întinderea obligației și la modalitatea de executare a acesteia, inclusiv sub aspectul identificării perioadei pentru care plata este datorată.

Instanța apreciază că interesul superior al copilului este asigurat prin existența și executarea efectivă a obligației de întreținere deja stabilite prin contract, iar eventualele încălcări ale obligației contractuale urmează a fi remediate prin mijloacele juridice prevăzute de lege.

Cu privire la invocarea de către reclamantă a prevederilor art. 75 alin. (1) din Codul familiei, instanța reține că norma respectivă stabilește cota generală de întreținere care poate fi încasată pe cale judecătorească în cazul unui copil minor, în lipsa unui contract privind plata pensiei de întreținere.

Or, în prezenta cauză, există un asemenea contract, iar cuantumul stabilit prin acesta este chiar cel solicitat de reclamantă pe cale judiciară, respectiv 25% sau 1/4 din salariul și celelalte venituri ale pârâtului.

În consecință, referirea la cota legală de 1/4 nu poate constitui, în circumstanțele speței, un temei suficient pentru admiterea acțiunii, întrucât această obligație a fost deja concretizată prin voința concordantă a părților.

Instanța reține, de asemenea, că jurisprudența națională invocată de reclamantă cu privire la stabilirea cuantumului pensiei de întreținere nu este de natură să schimbe concluzia instanței în prezenta cauză, întrucât circumstanțele juridice și obiectul litigiului sunt diferite.

În cauzele în care instanța este chemată să stabilească sau să modifice cuantumul pensiei de întreținere, instanța examinează necesitățile copilului, veniturile și situația materială a părinților, precum și celelalte circumstanțe relevante. În prezenta cauză însă, problema centrală nu este determinarea unui cuantum nou al obligației, ci existența unei obligații contractuale deja stabilite în exact cu același cuantum solicitat prin acțiune.

În același timp, invocarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului privind protecția vieții de familie și interesul superior al copilului nu poate conduce la acordarea unei prestații juridice deja existente în temeiul unui contract valabil, în lipsa constatării unei încălcări concrete care să impună un asemenea remediu.

Prin urmare, instanța constată că argumentele invocate de reclamantă privind necesitatea asigurării întreținerii copilului nu sunt suficiente pentru admiterea acțiunii în forma formulată, întrucât obligația de întreținere există deja și este determinată prin contractul părților, autentificat notarial la 31 iulie 2023.

Instanța mai constată că reclamanta nu a solicitat încasarea unei datorii contractuale determinate, ci stabilirea pensiei de întreținere pentru viitor, începând cu data adresării în instanță, în același cuantum de 1/4 din veniturile pârâtului.

În aceste condiții, admiterea acțiunii ar avea ca efect suprapunerea unei obligații judiciare peste obligația contractuală existentă, fără ca instanța să fi constatat anterior încetarea sau modificarea acesteia.

Or, instanța este ținută de limitele obiectului și temeiului acțiunii formulate de reclamantă și nu poate substitui obiectului cererii un alt remediu juridic, cum ar fi rezilierea, modificarea sau executarea contractului, care nu a fost solicitat în prezenta cauză.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța reține că acestea urmează soarta pretenției principale, în condițiile stabilite de Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Întrucât instanța ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, pretenția reclamantei privind compensarea cheltuielilor de judecată și a cheltuielilor pentru asistență juridică nu poate fi admisă.

Totodată, instanța reține că soluția de respingere a acțiunii nu afectează obligația legală a pârâtului de a contribui la întreținerea copilului minor și nici dreptul copilului la întreținere, ci se referă exclusiv la inadmisibilitatea pretenției de a institui prin hotărâre judecătorească o obligație identică cu cea deja stabilită prin contractul autentic notarial din 31 iulie 2023.

Astfel, respingerea prezentei acțiuni nu exonerează pârâtul de executarea obligației de întreținere, asumate prin contract și nu împiedică reclamanta, în cazul existenței unei neexecutări efective, să utilizeze mijloacele legale corespunzătoare pentru executarea obligației contractuale ori, după caz, să solicite modificarea sau rezilierea contractului în condițiile prevăzute de lege.

Prin urmare, coroborând circumstanțele de fapt constatate cu normele de drept aplicabile și apreciind probele administrate în ansamblul și interconexiunea lor, instanța ajunge la concluzia că reclamanta nu a demonstrat existența unor circumstanțe de fapt și de drept care să justifice stabilirea pe cale judiciară a unei obligații de întreținere identice cu cea deja asumată prin contractul autentic notarial din 31 iulie 2023.

În consecință, instanța consideră că cererea de chemare în judecată înaintată de Pantea Evelina către Pantea Daniel privind încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor și compensarea cheltuielilor de judecată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În baza celor expuse, în conformitate cu art. art.94, 236-241 CPC, instanţa de judecată

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se respinge cererea de chemare în judecată, înaintată de Pantea Evelina către Pantea Daniel privind încasarea pensiei d e întreținere a copilului minor și a cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei, judecătorul: Nadejda Mazur

Judecătorul